

עלילות פטר הארנבון

כתבה וציירה

באטריקס פוטר

על פי הוצאה משנת 1904

היה היו פעם ארבעה ארנבונים קטנים,
שקראו להם פלופסי, מופסי,
זנב-הצמר ופטר.
הם חיו עם אמם במאורת עפר תחת
השורש של ברוש גדול.

"יקירי" אמרה להם אמא בוקר אחד
"אתם יכולים לטייל בשדות או לאורך
השביל, ורק אל תכנסו לגינתו של מר
מקגרגור.
אבא שלכם נכנס שם פעם וקרטה לו
תאונה, שמו אותו לתבשיל של מר
מקגרגור."

"עכשיו רוצו ואל תכנסו לצרות.
אני יוצאת העירה."

ואז גברת ארנבת לקחה סל שלה
ומטריה והלכה דרך החורשה אל
האופה.
היא קנתה שם כיכר לחם שחור,
וחמש לחמניות מתוקות.

פלופסי, מופסי וזנב-הצמר, שהיו
ארנבונים ממושמעים, הלכו לאורך
השביל לאסוף אוכמניות.

אבל פטר, שהיה שובב גדול, רץ ישר
אל הגינה של מר מקגרגור, וזחל תחת
הפשפש!

הוא אכל קצת חסה וקצת שעועית,
ואחר כך אכל גם כמה צנוניות.

אבל אז הרגיש בחילה וחזר לחפש
קצת פטרוזיליה.

ובדיוק אחרי שעבר את שורת
המלפפונים ראה פתאום את מר
מקגרגור.
מר מקגרגור שתל שתילי כרובים.

הוא קפץ והתחיל לרוץ אחרי פטר,
נפנף במגרפה וצעק: "עצור גנב!"

פטר נבהל נורא. הוא רץ לאורך הגינה
כי שכח כליל איך לחזור לפשפש.
הוא איבד נעל אחת בין הכרובים
והשניה בין תפוחי האדמה.

וכך המשיך לרוץ יחף, מהר מאוד,
ואני חושבת שיכול היה אפילו להימלט,
לולי נכנס לתוך צמח דמדמנית, בו
נתפסו כפתורי המעיל שלו הגדולים.
זה היה מעיל כחול, חדש לגמרי, בעל
כפתורי מתכת.
פטר היה מיואש. דמעות גדולות זלגו
מעיניו

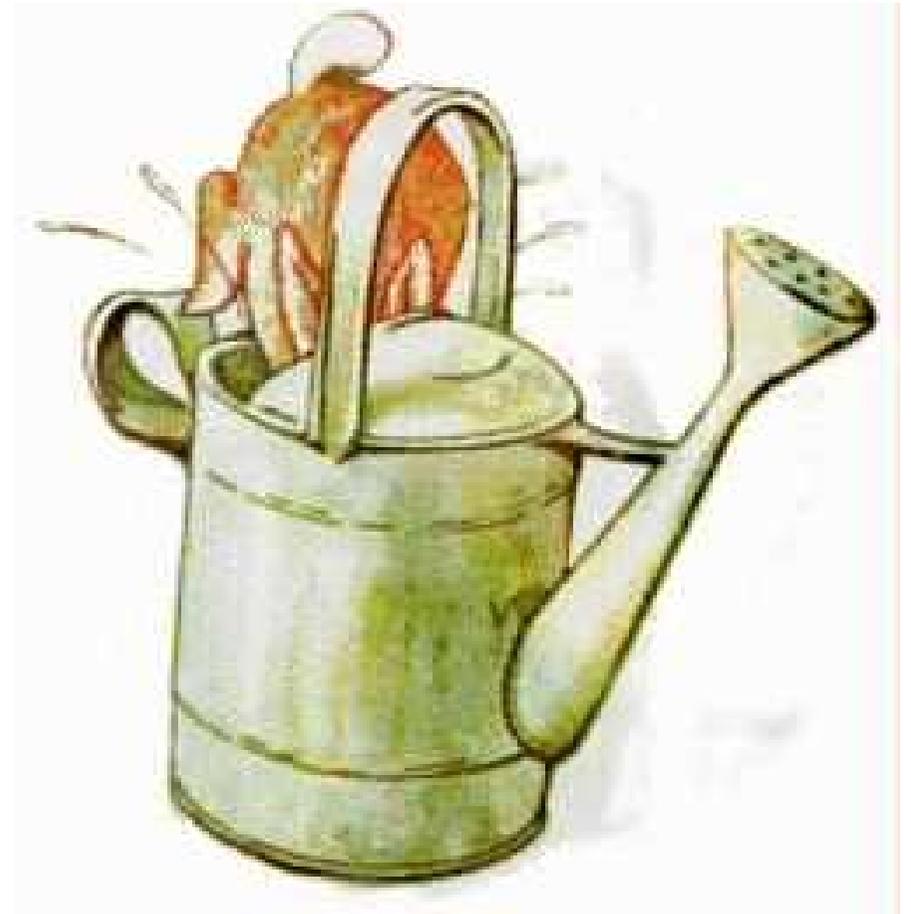
אך כמה זרזירים קטנים שמעו את
הבכי, באו אליו ודרבנו אותו
להשתחרר מהסבך.

מר מקגרגור בא עם נפה גדולה, שבה
רצה לתפוס את פטר, אך זה
השתחרר בדיוק בזמן וברח, כשהמעיל
נשאר אחריו בסבך.
הוא רץ ישר לסככת הגן

וקפץ לתוך מזלף.
זה יכול היה להיות מקום נהדר
להסתתר בו, לולא היו בו כל כך
הרבה מים.

מר מקגרבור היה בטוח שפטר
מסתתר בתוך הסככה, אולי תחת אחד
העציצים. הוא הפך אותם אחד-אחד.
אך פתאום פטר התעטש "אטשיי!"

מר מקגרגור קפץ אחריו וניסה לדרוס
אותו, אך פטר התחמק וברח דרך
החלון, כשהוא מפיל שלושה צמחים
בדרך.
החלון היה קטן מדי כדי שמר מקגרגור
יוכל לעבור דרכו. חוץ מזה הוא
התעייף מהרדיפה אחרי פטר. הוא
חזר לעבודתו.

פטר התישב כדי לנוח. הוא נשם
בכבדות, רעד מפחד ולא ידע לאיזה
כוון ללכת. גם ישבנו היה רטוב מאוד
מהמים שבמזלף.
אחרי זמן מה הוא התחיל לשוטט,
בזהירות רבה, ותוך מבטים סביב.
הוא מצא דלת בקיר, אך היא הייתה
סגורה, ולא היה מספיק מקום כדי
שארנבון שמן יוכל לזחול תחתיה.

עכבר קטן עבר לידו, עם אפונים עבור
משפחתו. פטר שאל אותו על הדרך
לפשפש, אבל העכבר החזיק אפון
גדול בפה ולא יכול היה לדבר.
הוא רק נענע בראשו ורץ הלאה.
פטר התחיל לבכות.
אחר כך ניסה ללכת ישר דרך הגן, אך
הדרך הסתבכה יותר ויותר.
בסוף הוא הגיע לבריכה שממנה שאב
מר מקגרגור את מי ההשקיה.

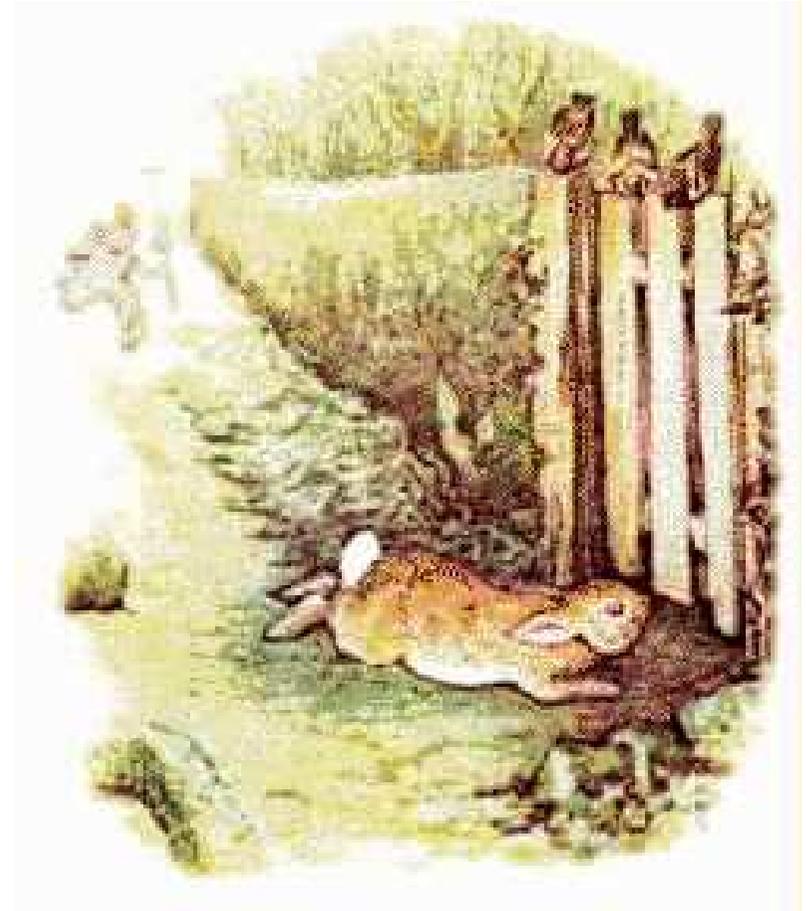
חתול לבן ישב שם והביט בדגי זהב.
הוא ישב בשקט גמור ורק זנבו זז מדי
פעם לאות החיים. פטר העדיף
להמשיך ללכת ולא לדבר עם החתול.
הוא שמע דברים רעים על חתולים
מבן-דודו בנימין בוני.
הוא חזר לכוון סככת הגן, אך פתאום,
קרוב מאוד, שמע רעש של מעדר
פק-פק-פק.

פטר קפץ לתוך שיחים, אך לא ראה
כלום, אז יצא, טיפס על מריצה והציץ.
ודבר ראשון שראה היה מר מקגרגור
שעדר בצל. הוא עמד עם גבו מופנה
לפטר, ומאחוריו היה הפשפש!

פטר ירד בשקט מהמריצה והתחיל
לרוץ, כמה שרק כוח בו, ישר לאורך
השביל.
מר מקגרגור הרגיש בו, אך פטר לא
שם כבר לב. הוא זחל מתחת הפשפש
והרגיש בטוח רק כשהגיע לחורשה,
מחוץ לגינה.

מר מקגרגור אסף את המעיל והנעליים
ותלה אותם על דחליל, כדי לגרש
עורבים.
פטר לא הפסיק לרוץ, ולא הביט
אחורה עד שהגיע לביתו תחת הברוש
הגדול.

הוא היה כל כך עייף שפשוט נפל על
הרצפה הרכה של המאורה, ועצם את
עיניו. אמו הייתה עסוקה בבישול, ורק
התפלאה מה קרה לבגדים שלו.
זו כבר הפעם השניה תוך שבועיים,
שפטר איבד את מעילו ואת נעליו!

צער לי לומר, אבל באותו הערב פטר
לא הרגיש טוב במיוחד.
אמא השכיבה אותו במיטה,

בישלה קצת תה בבונג מר והשקתה
אותו, כפית מדי שעה. לעומת זאת

פלופסי, מופסי וזנב-הצמר אכלו
לחמניות ואוכמניות בחלב לארוחת
הערב.

